

Υπόθεση C-95/24 [Khuzdar]ⁱ

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

6 Φεβρουαρίου 2024

Αιτούν δικαστήριο:

Corte di Appello di Napoli (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

6 Φεβρουαρίου 2024

Ποινική δίκη κατά:

ATAU

ΔΙΑΤΑΞΗ

περί υποβολής αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με το κύρος και την ερμηνεία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης
(άρθρο 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης)

Το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης, Ιταλία), sezione specializzata *ope legis per le misure di prevenzione* (συσταθέν εκ του νόμου ειδικό τμήμα προληπτικών μέτρων), [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

αποφαινόμενο στο πλαίσιο διαδικασίας ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, κατά την έννοια του *legge n. 69/05* (νόμου 69/05), το οποίο εξέδωσε η Σλοβακική Δημοκρατία κατά του:

ATAU, [παραλειπόμενα]

έχοντας υπόψη το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, της 5ης Οκτωβρίου 2015, που εξέδωσε το *Okresný súd Dunajská Streda* (πρωτοβάθμιο δικαστήριο *Dunajská Streda*, Σλοβακία) για την εκτέλεση της σλοβακικής καταδικαστικής απόφασης υπ' αριθ. 3T/219/2009, της 23ης Αυγούστου 2010, η οποία κατέστη αμετάκλητη

ⁱ Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

στις 7 Σεπτεμβρίου 2010 και είναι εκτελεστή, περί επιβολής στον εκζητούμενο στερητικής της ελευθερίας ποινής συνολικής διάρκειας 5 ετών, η έκτιση της οποίας δεν έχει αρχίσει·

[παραλειπόμενα] [εθνική διαδικασία]

ΕΚΘΕΤΕΙ ΤΑ ΕΞΗΣ

1. Το ιστορικό της διαφοράς

Η Σλοβακική Δημοκρατία εξέδωσε, στις 5 Οκτωβρίου 2015, ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης για την εκτέλεση της σλοβακικής καταδικαστικής απόφασης υπ' αριθ. 3Τ/219/2009 της 23ης Αυγούστου 2010, η οποία κατέστη αμετάκλητη στις 7 Σεπτεμβρίου 2010 και είναι εκτελεστή, περί έκτισης από τον εκζητούμενο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο), στερητικής της ελευθερίας ποινής συνολικής διάρκειας 5 ετών, η έκτιση της οποίας δεν έχει αρχίσει. Ο εκζητούμενος εντοπίστηκε από την αστυνομία δίωξης του εγκλήματος στην Ιταλία στις 19 Ιουνίου 2023 και συνελήφθη προσωρινά και, επομένως, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) καλείται να αποφανθεί επί της παράδοσης του εκζητουμένου την οποία ζήτησε η Σλοβακική Δημοκρατία με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Corte di Appello di Napoli (εφετείου Νάπολης), ο εκζητούμενος ισχυρίστηκε και απέδειξε εγγράφως ότι διαμένει πραγματικά και νομίμως στην Ιταλία επί περισσότερα από πέντε έτη και, ως εκ τούτου, ζήτησε από το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) να αρνηθεί την παράδοσή του και να διατάξει την εκτέλεση στην Ιταλία της ποινής που του επιβλήθηκε με τη σλοβακική καταδικαστική απόφαση, αναγνωρίζοντας την εν λόγω απόφαση προς τον σκοπό της εκτέλεσής της στην Ιταλία.

Προκειμένου να αποφανθεί επί της ως άνω αίτησης, η οποία δεν είναι προδήλως αβάσιμη, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) ζήτησε από τη Σλοβακική Δημοκρατία να συμπληρώσει το πιστοποιητικό προσδιορίζοντας τις οικονομικές εγγυήσεις που παρασχέθηκαν στον καταδικασθέντα. Με το από 2ας Νοεμβρίου 2023 έγγραφό του, το Okresný súd Dunajská Streda (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Dunajská Streda) απάντησε ότι ο καταδικασθείς δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της εις βάρος του καταδικαστικής απόφασης. Εντούτοις, ο καταδικασθείς έτυχε συνδρομής και εκπροσώπησης από δικηγόρο κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Επιπλέον, ο καταδικασθείς ουδέποτε έλαβε κλήτευση με την ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης, πλην όμως γνώριζε ότι εκκρεμούσε η εις βάρος του δίκη καθότι είχε συλληφθεί και τεθεί υπό προσωρινή κράτηση στη Σλοβακία στις 28 Σεπτεμβρίου 2009 για το ίδιο έγκλημα και, εν συνεχεία, στις 15 Δεκεμβρίου 2009 απολύθηκε και τοποθετήθηκε σε καταυλισμό προσφύγων στο έδαφος της Σλοβακίας και, έπειτα, την 31 Δεκεμβρίου 2009, διέφυγε, χωρίς να επιστρέψει και χωρίς να κοινοποιήσει διεύθυνση κατοικίας για τις κλητεύσεις, οπότε το σλοβακικό δικαστήριο δεν μπόρεσε να τον εντοπίσει ούτε να του επιδώσει την κλήτευση προκειμένου να παραστεί στην ενώπιόν του δίκη. Για τον λόγο αυτόν, η

δίκη διεξήχθη ερήμην του καταδικασθέντος, καθότι δεν κατέστη δυνατόν να εντοπισθεί, μολονότι γνώριζε την ύπαρξη της εις βάρος του διαδικασίας, κατά τη δε διεξαγωγή της δίκης ο καταδικασθείς έτυχε συνδρομής και εκπροσώπησης από δικηγόρο, εν τέλει, όμως, καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας 5 ετών.

Καθόσον, με την επιφύλαξη της προσκόμισης περαιτέρω στοιχείων, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας δεν φαίνεται να συντρέχουν άλλοι λόγοι άρνησης της παράδοσης, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) πρέπει να εξακριβώσει αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις άρνησης της παράδοσης κατόπιν αναγνώρισης της καταδικαστικής απόφασης με σκοπό την εκτέλεση στην Ιταλία της εις βάρος του εκζητούμενου στερητικής της ελευθερίας ποινής 5 ετών, όπως ζητεί ο εκζητούμενος.

2. Οι κανόνες του ιταλικού εθνικού δικαίου

Το άρθρο 18 bis, παράγραφος 2, του legge n. 69 del 22.4.2005 (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri*) (νόμος 69, της 22ας Απριλίου 2005, για την ευθυγράμμιση του εσωτερικού δικαίου προς την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, στο εξής: νόμος 69/2005), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης, προβλέπει ότι «*όταν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται με σκοπό την εκτέλεση ποινής ή μέτρου ασφαλείας στερητικών της προσωπικής ελευθερίας, το εφετείο δύναται να αρνηθεί την παράδοση του Ιταλού υπηκόου ή του προσώπου που διαμένει ή κατοικεί νόμιμα και πραγματικά αδιαλείπτως επί πέντε τουλάχιστον έτη στο ιταλικό έδαφος (...), εφόσον το εφετείο αποφασίσει ότι η εν λόγω ποινή ή το εν λόγω μέτρο ασφαλείας θα εκτελεστεί στην Ιταλία σύμφωνα με το εγχώριο δίκαιο*». Βάσει των εγγράφων της δικογραφίας, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι στην περίπτωση του ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) πληρούνται οι ως άνω προϋποθέσεις.

Το άρθρο 24 του decreto legislativo n. 161 del 07.9.2010, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea* (νομοθετικού διατάγματος 161, της 7ης Σεπτεμβρίου 2010, για την ευθυγράμμιση του εσωτερικού δικαίου προς την απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για τον σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο εξής: νομοθετικό διάταγμα 161/2010), προβλέπει ότι, εάν το εφετείο αρνηθεί την παράδοση που ζητείται με ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βασισμένο σε καταδικαστική απόφαση και αποφασίσει την εκτέλεση της ποινής στο ιταλικό έδαφος, οφείλει να αναγνωρίσει

συγχρόνως, προς τον σκοπό της εκτέλεσης στην Ιταλία, την αλλοδαπή καταδικαστική απόφαση στην οποία βασίζεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, εφόσον πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις.

Επομένως, κατά την ιταλική νομοθεσία, οσάκις αποφασίζει να αρνηθεί την παράδοση και αποφασίζει την εκτέλεση στην Ιταλία της αλλοδαπής καταδικαστικής απόφασης, το εφετείο οφείλει να αναγνωρίσει την εν λόγω απόφαση κατά την έννοια του νομοθετικού διατάγματος 161/2010, μπορεί δε να το πράξει μόνον εφόσον συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις.

Το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο i, του νομοθετικού διατάγματος 161/2010 [παραλειπόμενα] προβλέπει ότι «[τ]ο εφετείο αρνείται να αναγνωρίσει την καταδικαστική απόφαση σε οποιαδήποτε από τις ακόλουθες περιπτώσεις: (...) i) εάν το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που κατέληξε στην έκδοση της απόφασης προς εκτέλεση, εκτός εάν στο πιστοποιητικό αναφέρεται: 1) ότι, εν ευθέτω χρόνω, είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και, επομένως, είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης ή ότι είχε δι' άλλων μέσων, κατάλληλων ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης, καθώς και ότι είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη· ή 2) ότι, τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίο διόρισε ο ίδιος ή ο οποίος διορίστηκε αυτεπαγγέλτως και από τον οποίο επικουρήθηκε πραγματικά στη δίκη· ή 3) ότι, αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητώς για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, με δυνατότητα συμμετοχής στη δίκη ώστε να εξασφαλίσει την επανεξέταση της ουσίας της κατηγορίας που του απαγγέλθηκε, μεταξύ άλλων μέσω της προσκόμισης νέων αποδεικτικών στοιχείων, έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση ή δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας».

Στην υπό κρίση υπόθεση, όπως προεκτέθηκε, ο εκζητούμενος ουδέποτε ενημερώθηκε για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης, κατά τα προβλεπόμενα στο σημείο 1 ανωτέρω, ούτε γνώριζε την ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης, κατά τα προβλεπόμενα στο σημείο 2 ανωτέρω, και δεν έλαβε τις πληροφορίες που μνημονεύονται στο σημείο 3 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, η Σλοβακική Δημοκρατία γνωστοποίησε ότι ο εκζητούμενος γνώριζε μόνον ότι εκκρεμούσε η εν λόγω δίκη, καθότι είχε συλληφθεί και τεθεί υπό προσωρινή κράτηση επί τρεις μήνες πριν από την έναρξη της εν λόγω δίκης, μετά δε την απόλυσή του είχε διαφύγει χωρίς να αφήσει ίχνη και, επομένως, δεν στάθηκε δυνατό να ενημερωθεί για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης ούτε για το ότι η απόφαση επρόκειτο να εκδοθεί ακόμη και σε περίπτωση μη εμφάνισής του στη δίκη.

Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση, εάν εκτιμά ότι πρέπει να αρνηθεί την παράδοση και να διατάξει την εκτέλεση της ποινής στην Ιταλία, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) δεν μπορεί να εκδώσει τέτοια απόφαση,

καθότι πληρούνται συγχρόνως οι προϋποθέσεις για την άρνηση αναγνώρισης της απόφασης.

Εξάλλου, όσον αφορά τις δικονομικές εγγυήσεις που συνδέονται με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, το άρθρο 1, παράγραφος 1bis, του νόμου 69/2005 [παραλείπόμενα], όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προβλέπει ότι, «[ό]ταν εκδόθηκε με σκοπό την εκτέλεση ποινής ή μέτρου ασφαλείας στερητικών της προσωπικής ελευθερίας που επιβλήθηκε στο πέρας δίκης στην οποία το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης πρέπει επίσης να μνημονεύει ότι πληρούται μία τουλάχιστον από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: (...) b) αφού ενημερώθηκε για την εις βάρος του διαδικασία, το πρόσωπο εκπροσωπήθηκε στη δίκη που κατέληξε στην προμνησθείσα απόφαση από δικηγόρο, διορισμένο από τον ίδιο ή αυτεπαγγέλτως».

Συνάγεται, επομένως, ότι, όταν ο καταδικασθείς ενημερώνεται ότι εκκρεμεί δίκη εις βάρος του και επικουρείται από δικηγόρο, επιτρέπεται η παράδοση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, μολοντί δεν επιτρέπεται η αναγνώριση της απόφασης στο κράτος εκτέλεσης.

Συγκεκριμένα, η παράδοση δυνάμει του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης επιτρέπεται υπό την προϋπόθεση και μόνον ότι ο καταδικασθείς, επικουρούμενος από δικηγόρο, ενημερώθηκε απλώς και μόνον ότι εκκρεμεί δίκη εις βάρος του· αντιθέτως, η αναγνώριση της απόφασης στο κράτος εκτέλεσης επιτρέπεται υπό την προϋπόθεση ότι ο καταδικασθείς, επικουρούμενος από δικηγόρο, ενημερώθηκε για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης.

Στην υπό κρίση υπόθεση, οι ως άνω κανόνες καθορίζουν ότι η παράδοση του ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) στη Σλοβακική Δημοκρατία επιτρέπεται, καθότι επικουρήθηκε από δικηγόρο και ενημερώθηκε ότι εκκρεμούσε δίκη εις βάρος του, η δε Ιταλία δεν δύναται να αρνηθεί την παράδοση, αποφασίζοντας ότι η ποινή θα εκτελεστεί στην Ιταλία, παρότι ο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) διαμένει πραγματικά επί περισσότερα από πέντε έτη στο έδαφος της Ιταλίας και υπέβαλε σχετική αίτηση, διότι ο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) δεν ενημερώθηκε για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης.

Επομένως, προκύπτει το οξύμωρο αποτέλεσμα η δικονομική εγγύηση που προβλέπεται για τον καταδικασθέντα όσον αφορά την αναγνώριση και η οποία είναι σημαντικότερη από τη δικονομική εγγύηση που προβλέπεται για τον καταδικασθέντα στον τομέα του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης να αποβαίνει εις βάρος του καταδικασθέντος αντί προς όφελός του.

Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, ο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) δεν μπορεί να επωφεληθεί της άρνησης παράδοσης λόγω της πραγματικής πενταετούς διαμονής του στην Ιταλία, διότι, παραδόξως, η δικονομική εγγύηση που παρείχε η Σλοβακική Δημοκρατία (ενημέρωση για την εκκρεμή δίκη) είναι λιγότερο σημαντική από τη δικονομική εγγύηση που προβλέπεται για την αναγνώριση της απόφασης (ενημέρωση για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης) η

οποία, εάν είχε παρασχεθεί στον καταδικασθέντα, θα καθιστούσε δυνατή την εκτέλεση της ποινής στην Ιταλία μετά την άρνηση της παράδοσης.

Ως εκ τούτου, ο εκζητούμενος χάνει το δικαίωμα να εκτίσει την ποινή στο κράτος εκτέλεσης όχι επειδή του παρασχέθηκε σημαντικότερη δικονομική εγγύηση, αλλά, παραδόξως, επειδή του παρασχέθηκε λιγότερο σημαντική δικονομική εγγύηση, με αποτέλεσμα να θίγεται αδικαιολόγητα διττώς: πρώτον, λόγω της ερήμην του ιδίου διεξαγωγής της δίκης, διότι δεν ενημερώθηκε για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης, και, δεύτερον, λόγω της παράδοσής του στο κράτος έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης αντί της έκτισης της ποινής στο κράτος εκτέλεσης, μολονότι πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις.

Επιπλέον, το εν λόγω σύστημα καταλήγει στο παράδοξο αποτέλεσμα ότι η ίδια καταδικαστική απόφαση δεν μπορεί μεν να αναγνωριστεί στην Ιταλία προς εκτέλεση, διότι η παρασχεθείσα δικονομική εγγύηση (ενημέρωση για την εκκρεμή δίκη) είναι λιγότερο σημαντική από την προβλεπόμενη (ενημέρωση για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης), καθιστά όμως δυνατή την παράδοση στο κράτος έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης για την εκτέλεσή της. Επομένως, στον ίδιο ευρωπαϊκό χώρο δικαίου, η ίδια απόφαση θεωρείται μεν ότι δεν παρέχει την ελάχιστη δικονομική εγγύηση που καθιστά δυνατή την εκτέλεσή της, πλην όμως θεωρείται ότι παρέχει την ελάχιστη δικονομική εγγύηση που καθιστά δυνατή την παράδοση για την εκτέλεση της ποινής στο κράτος που εξέδωσε την καταδικαστική απόφαση και παρέχει στον καταδικασθέντα τη λιγότερο σημαντική εγγύηση.

Ως εκ τούτου, το προεκτεθέν αποτέλεσμα πρέπει να εξεταστεί ως προς τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης, προκειμένου να εκτιμηθεί αν το δίκαιο της Ένωσης μπορεί να ερμηνευθεί ορθώς υπό την έννοια ότι επιτρέπεται άρνηση της παράδοσης, μετά την αναγνώριση της απόφασης με σκοπό την έκτιση της ποινής στο κράτος εκτέλεσης, ακόμη και σε περίπτωση που δεν παρέχεται μεν η δικονομική εγγύηση που προβλέπεται για την αναγνώριση της απόφασης, πλην όμως παρέχεται η δικονομική εγγύηση που προβλέπεται για την παράδοση βάσει του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.

3. Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ), προβλέπει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την παράδοση εάν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς τον σκοπό της εκτέλεσης ποινής και ο καταδικασθείς διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του, υπό την προϋπόθεση ότι το κράτος μέλος εκτέλεσης δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιό του.

Το άρθρο 25 της απόφασης-πλαisiού 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για το σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ), προβλέπει ότι, σε περίπτωση που η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης αρνείται την παράδοση, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαisiού 2002/584/ΔΕΥ, οι διατάξεις της απόφασης-πλαisiού 2008/909/ΔΕΥ έχουν επίσης εφαρμογή όσον αφορά την αναγνώριση της ποινής για την εκτέλεσή της.

Το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο θ', της απόφασης-πλαisiού 2008/909/ΔΕΥ [παραλείπόμενα] προβλέπει ότι «[η] αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης δύναται να αρνηθεί να αναγνωρίσει την καταδικαστική απόφαση και να εκτελέσει την ποινή, εάν: [...] θ) σύμφωνα με το πιστοποιητικό που προβλέπεται στο άρθρο 4, το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, εκτός εάν στο πιστοποιητικό αναφέρεται ότι το πρόσωπο, βάσει περαιτέρω δικονομικών απαιτήσεων που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους έκδοσης: i) εν ευθέτω χρόνω: είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης [...] κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, και είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη· ή ii) το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είτε το κράτος, να τον/την εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη, ή iii) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης· έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση· ή δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή δεν έχει ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας».

Επομένως, το δίκαιο της Ένωσης προβλέπει ρητώς ότι προϋπόθεση για την αναγνώριση στο κράτος εκτέλεσης καταδικαστικής απόφασης εκδοθείσας από τον καταδικασθέντος είναι ο καταδικασθείς, επικουρούμενος από δικηγόρο, να ενημερώθηκε τουλάχιστον για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης. Το ίδιο προβλέπεται από το ιταλικό δίκαιο.

Η διαφορά έγκειται στο ότι, μολονότι το ιταλικό δίκαιο προβλέπει, όπως προεκτέθηκε, ότι, ελλείψει της προμνησθείσας δικονομικής εγγύησης, ο εθνικός δικαστής «αρνείται την αναγνώριση», το δίκαιο της Ένωσης προβλέπει, αντιθέτως, ότι, σε τέτοια περίπτωση, ο δικαστής του κράτους εκτέλεσης «δύναται να αρνηθεί να αναγνωρίσει» την καταδικαστική απόφαση. Επομένως, μολονότι κατά το ιταλικό δίκαιο, όπως εναρμονίστηκε με το δίκαιο της Ένωσης, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) θα πρέπει να αρνηθεί την αναγνώριση, κατά

το δίκαιο της Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο δύναται, αλλά δεν υποχρεούται, να αρνηθεί την εν λόγω αναγνώριση.

Η διαφορά αυτή είναι καθοριστικής σημασίας στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, εάν εφαρμοστεί το ιταλικό δίκαιο, όπως εναρμονίστηκε με το δίκαιο της Ένωσης, δεν θα είναι δυνατόν να αναγνωριστεί η απόφαση με σκοπό την εκτέλεση στην Ιταλία, καθότι ο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) δεν ενημερώθηκε για την προγραμματισμένη ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης και, επομένως, το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) θα πρέπει να διατάξει την παράδοσή του στη Σλοβακική Δημοκρατία, ακόμη και αν ο ΑΤΑΥ (ψευδώνυμο) έχει το δικαίωμα να εκτίσει την ποινή του στην Ιταλία και υπέβαλε σχετική αίτηση. Αντιθέτως, εάν εφαρμοστεί το δίκαιο της Ένωσης, από το οποίο πηγάζει η ιταλική νομοθεσία εναρμόνισης, ο δικαστής του κράτους εκτέλεσης θα έχει τη δυνατότητα να εκτιμήσει αν θα αναγνωρίσει ή όχι την αλλοδαπή καταδικαστική απόφαση και, σε περίπτωση αναγνώρισης, να αρνηθεί την παράδοση και να αποφασίσει την εκτέλεση της ποινής στην Ιταλία.

Επομένως, προκύπτει ότι η ιταλική νομοθεσία εναρμόνισης με το δίκαιο της Ένωσης όσον αφορά την αναγνώριση καταδικαστικών αποφάσεων, είτε άμεσα είτε μέσω του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης που προβλέπει την υποχρέωση, και όχι τη δυνατότητα, άρνησης της αναγνώρισης σε περίπτωση μη τήρησης των προμνησθεισών ελάχιστων δικονομικών εγγυήσεων.

Συνεπώς, πρέπει να αποσαφηνιστεί αν το δίκαιο της Ένωσης πρέπει να ερμηνευθεί εγκύρως κατά την έννοια αυτή.

Ως εκ τούτου, είναι αναγκαία η υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

4. Το προδικαστικό ερώτημα

Το Corte di Appello di Napoli (εφετείο Νάπολης) ζητεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να αποφανθεί αν:

Έχουν οι συνδυασμένες διατάξεις

- του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ·
- του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο θ', και του άρθρου 25 της απόφασης-πλαίσιου 2008/909/ΔΕΥ·

την έννοια ότι:

1. το δικαστήριο του κράτους εκτέλεσης, από το οποίο ζητείται να αναγνωρίσει εκτελεστή αλλοδαπή καταδικαστική απόφαση, έχει τη δυνατότητα και όχι την υποχρέωση να αρνηθεί να αναγνωρίσει την

επίμαχη απόφαση, όταν αποδεικνύεται ότι η δίκη που κατέληξε στην έκδοση της εν λόγω απόφασης δεν παρείχε στο πρόσωπο κατά του οποίου είχε ασκηθεί ποινική δίωξη καμία από τις δικονομικές εγγυήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο θ', της απόφασης-πλασιού 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 2008·

2. το δικαστήριο του κράτους εκτέλεσης, από το οποίο ζητείται να αποφασίσει την παράδοση βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που εκδόθηκε για την εκτέλεση απόφασης δύναται, όταν πληρούνται τόσο οι προϋποθέσεις για να διατάξει την παράδοση του καταδικασθέντος στο κράτος έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης όσο και οι προϋποθέσεις να αρνηθεί την εν λόγω παράδοση διατάσσοντας συγχρόνως την εκτέλεση της ποινής στο έδαφος του κράτους εκτέλεσης, να αρνηθεί την παράδοση, να αναγνωρίσει την απόφαση και να διατάξει την εκτέλεσή της στο έδαφός του, ακόμη και αν η δίκη που κατέληξε στην έκδοση της αναγνωριζόμενης απόφασης δεν παρείχε στο πρόσωπο κατά του οποίου είχε ασκηθεί ποινική δίωξη καμία από τις δικονομικές εγγυήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο θ', της απόφασης-πλασιού 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 2008;

[παραλειπόμενα] [στοιχεία για τη γραμματεία]

Νάπολη [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]